

สารนิพนธ์เรื่อง	มาตรการทางกฎหมายในการส่งเสริมการประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์
คำสำคัญ	ส่งเสริมบ้านพักโฮมสเตย์
นักศึกษา	จันทนา ศิริรัตน์
อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์	ดร.นิสิต อินทมาโน
หลักสูตร	นิติศาสตรมหาบัณฑิต กลุ่มวิชากฎหมายธุรกิจ
คณะ	นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
พ.ศ.	2561

บทคัดย่อ

สารนิพนธ์ฉบับนี้ ได้ศึกษาแนวคิด และทฤษฎีเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจโฮมสเตย์ และกฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อยกระดับมาตรฐานโฮมสเตย์ไทยให้อยู่ในระดับสากล โดยศึกษากฎหมายของประเทศไทย ได้แก่ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 และประกาศกรมการท่องเที่ยว เรื่อง กำหนดมาตรฐานบริการท่องเที่ยวมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย พ.ศ. 2554 และกฎหมายของต่างประเทศ ได้แก่ สาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) และประเทศมาเลเซีย

จากการศึกษาพบว่า มีปัญหาทางกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมการประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ 4 ประการ ได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับบทนิยามของบ้านพักโฮมสเตย์ ในส่วนที่เกี่ยวกับจำนวนห้องพักและจำนวนผู้ที่เข้าพักยังไม่มีความสะดวกคล่องเหมาะสมกับสภาพการประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ในปัจจุบัน ปัญหาเกี่ยวกับสภาพบังคับของประกาศกรมการท่องเที่ยว เรื่อง กำหนดมาตรฐานบริการท่องเที่ยวมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย พ.ศ. 2554 ที่ไม่บังคับให้ผู้ประกอบธุรกิจโฮมสเตย์ทั้งหมดต้องขึ้นทะเบียนและตรวจสอบตามมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย ส่งผลให้ผู้ประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ขาดมาตรฐานในการให้บริการ ปัญหาเกี่ยวกับหน่วยงานที่กำกับดูแลการประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ไม่มีความสะดวกคล่องและประสานงานกันอย่างเป็นรูปธรรม จึงเป็นอุปสรรคในการส่งเสริมและกำกับดูแลการประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็ว สุดท้ายปัญหาเกี่ยวกับแนวทางการส่งเสริมการประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ที่ไม่เพียงพอ ส่งผลให้ผู้ประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ขาดความรู้ และการโฆษณาประชาสัมพันธ์ รวมทั้งงบประมาณในการลงทุนเพื่อพัฒนาธุรกิจให้ได้มาตรฐานและเป็นที่ยอมรับในระดับสากล

ดังนั้น สารนิพนธ์ฉบับนี้ เสนอแนะว่า สมควรแก้ไขกฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2551 หมวด 1 สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและประเภทของโรงแรม ข้อ 1 ดังนี้ “กำหนดให้สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักในอาคารเดียวกันไม่เกิน 5 ห้อง และมีจำนวนผู้พักรวมกันทั้งหมดไม่เกินยี่สิบห้าคน ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใด โดยมีค่าตอบแทน อันมีลักษณะเป็นการประกอบกิจการเพื่อหารายได้เสริมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไม่เป็นโรงแรมตาม (3) ของบทนิยามคำว่า “โรงแรม” ในมาตรา 4 และเห็นสมควรเพิ่มวรรค 2 ในประกาศกรมการท่องเที่ยว เรื่อง กำหนดมาตรฐานบริการท่องเที่ยวมาตรฐานโฮมสเตย์ไทย พ.ศ. 2554 ส่วนบทนิยาม “โฮมสเตย์ไทย” ตามความหมายวรรคแรก ต้องประกอบด้วยระดับมาตรฐานขั้นต่ำสามด้าน ซึ่งได้ผ่านการประเมินและรับรองมาตรฐานตามที่กำหนดในประกาศกรมการท่องเที่ยว ได้แก่ ด้านที่พัก ด้านอาหาร ด้านความปลอดภัย พร้อมเสนอมาตรการส่งเสริมเชิงรุกในการส่งเสริมช่วยเหลือ และสนับสนุนการประกอบธุรกิจบ้านพักโฮมสเตย์ และเสนอหน่วยงานกำกับดูแลที่เหมาะสมต่อไป